

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

R. VAN GENDEREN STORT, *Hinne Rode*, Arnhem, Van Loghum Slaterus, 1929.

Een nieuwe roman door Van Genderen Stort — wie zou er, na zijn voortreffelijke „Kleine Inez” niet onmiddellijk naar grijpen? Het is nu eenmaal de fataliteit van schoone en belangrijke verschijningen, dat zij verwachting van nog iets grooters wekken. Wij weten het allen wel, hoe dikwijls reeds zulk een verwachting ijdel gebleken is, er ons van terughouden kunnen wij toch niet, wij eeuwig verlangenden!

Helaas, deze nieuwe roman blijkt een vrij deerlijke terugval. Enkele kleine onderdeelen ervan mogen tot de hoogte van onderdeelen in den vorigen stijgen, het geheel doet dat geenszins. Het is een terugval tot de verhalen die aan Kleine Inez voorafgingen en die zeker ganschelijk-niet zonder litteraire beteekenis waren, maar met Kleine Inez toch wel bijna niet te vergelijken. Op enkele korte vertellingen na, die ik met voorliefde herdenk, waren die vroegere boeken van Stort vervuld van zijn vereering voor het dandieuus-hoogmoedige, een vereering die wij in den jongen schrijver met een glimlach verontschuldigen, maar die wij niettemin . . . tamelijk jongensachtig oordeelden en niet bijster interessant. En nu mogen wij er in slagen dezen — tegelijk licht ironischen en licht bekoorden — glimlach voor *Hinne Rode*, den held uit dit nieuwe boek, terug te vinden — zoo vaak wij onder de lectuur aan Kleine Inez terugdenken, wordt de lachplooï ons uit het gelaat gestreken. Het is wel heel jammer, dat Van Genderen Stort zich niet heeft kunnen handhaven op de hoogten van dat vorige verhaal.

De figuur van *Hinne Rode* is bijna geheel naar het oude ideaal der minnaars van *Hélène Marveil* en andere, geniale en goed-gekleede „übermenschen” vervaardigd. Hij is een jonge rijke koopmanszoon, die de paardensport, de litteratuur, de levenskunst en de zoogenaamde liefde beoefent in wijdschen stijl. Geen vrouw of meisje kan hem weerstaan en hij blijkt ook overigens in al zijn bestrevingen uit te blinken. Hij schrijft kostelijke sonnetten en historische romans (Chaldeeuwsche, Grieksche, Chineesche — ik weet het al niet meer!), vermeit zich, en verrukt zijn gehoor, in diepgaande gesprekken over Plato en andere hooge filosofen, omhelst niettemin bijwijlen drie of meer schoone vrouwen op één dag, maakt verre reizen, houdt dure eet- en drinkgelagen — en weet onder dat alles door de houding van stille, voorname, en natuurlijk onbegrepen melancholie te bewaren, die nu eenmaal onafscheidelijk aan het dandysme is verbonden.

Dat hij het tevens lijdzaam verdragen kan, het meisje dat zijn diepere vereering en liefde verbeeldt te zijn, als gewone bediende op zijns vaders